

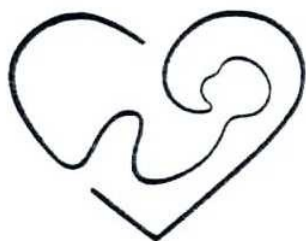
A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 197. szám

2009. május

Szeretettel köszöntjük az édesanyákat!

Édesanyám szeme

Olyan a te szemed,
Mint a nap az égen,
Őrködve kíséri
Minden kis lépésem.
Ragyogó sugarat
Szór minden utamra –
Őrködő szemedet
Felhő ne takarja.
Jóságos két szemed
Őrizöm, oltalmam:
Mint a fényes csillag
Mindig úgy csüng rajtam.
Jóságos két szemed
Könnyet ne hullasson,
Mint a fényes csillag
Mindig mosolyogjon.

”Olyan a hangja Istennek, mint anyáé!”

Kis módosítással vettem át a fenti mondatot egy komédiából, ami ott humoros szituációban hangzott el - ennek ellenére mély igazság van benne. Mert hogyan ismerjük meg Istent? Talán filozófiai vitairatok meggyőző érvei alapján? Vagy teológiai lexikonok tényközlései által? Még ha sok ismeretet is szerzünk ezekből, hogyan ismerjük meg magát Istent? Az ő érzéseit, gyengédségét, jóságosságát, azt, hogy sosem felejt el és mindig gondol ránk?

Isten sokkal korábban megmutatja magát nekünk, mint ahogy mi azt tudatosan felfognánk. "...mert ő előbb szeretett minket." (1.Jn.4:19b) Még nem is foglalkozunk vele, ő már alapozza bennünk ismeretét, amely később egész életünket meghatározza. Ahogy Fiát sokkal korábban elküldte értünk, úgy sokkal korábban adott nekünk édesanyát is, mint ahogy mi képesek lehettünk volna szeretete viszonzására. Ez a megelőlegezett szeretet és gondoskodás éltet minket később. Ha nem kaptuk volna meg, akkor a szeretet hiánya miatti lélekroncsok lennénk, akik a világon mindent kipróbálnának csak azért, hogy

megkaphassák azt a törődő szeretetet, amit nem adtak meg nekik.

Isten hangja szólalt meg, amikor édesanyánk becézgetett minket. Az ő keze érintett meg, amikor egy baleset után édesanyánk átölelt minket. Az ő jósága mutatkozott meg, amikor édesanyánk megvette nekünk a vágyott cipőt. Az ő igazságának lehettünk tanúi, amikor csínytevésünk után fenytést kaptunk. Az ő bölcsességét hallgathattuk, amikor édesanyánk becsültre és szorgalomra tanított minket.

Mert ő megtalálható, csakúgy, mint édesanyánk. Ő ugyanúgy válaszol, ugyanúgy tanácsot ad, ugyanúgy a javunkat akarja - bár ezt sokszor nem vagyunk hajlandóak megérteni, ő ugyanúgy közel akar tudni és vonni magához. Neki, ahogy az édesanyánknak is, mi magunk vagyunk a fontosak!

De még ha nem is lenne ilyen édesanyánk, Isten azt mondja: "Megfeledkezik-e csecsemőjéről az anya...? Ha meg is feledkezne, én nem feledkezem meg rólad! Hidd el, én tenyerembe véstelek, minden pillanatban előttem vagy, és gondom van az életedre." (Ézs. 49:15, szabad ford.)

Kedves édesanyák! Ti Isten megelölegezett szeretete és gondoskodása vagytok a jövő generációja felé! Ugyanolyan nagy az elhivatásotok, mint egy lelkipásztoré vagy egy orvosé! Azt a gondoskodó szeretetet, azt a figyelmességet, azt a jellemet fogják behelyettesíteni a gyermekek Isten személyébe, amellyel ti vagytok feléjük! Ha simogatást adtok, el fogják hinni, hogy Isten is tud vigasztalni. Ha időt adtok, akkor el fogják hinni, hogy Istennek is számít az életük. Ha elhordozzátok hibáikat és melléjük álltok kudarcaikban, akkor el fogják hinni, hogy Isten szereti őket. Abból a szeretet- és hitbankból fog élni a következő nemzedék, amit gyermekeitek megkapnak tőletek! Isten meghallgatja imáitokat, kedvesek neki gyermekeitekért mondott könyörgő szavaitok!

Köszönetképpen szánjunk időt arra, hogy édesanyánk felé viszonzzuk azt a szeretetet, amit kaptunk tőle, és dicsőítsük Istent az általa kapott törődésért!
(Nemes Nándor)

Egy se vesszen el közülük

Visszaemlékszem egy gyermek-bemutatóra, ami a dunaharaszti gyülekezetben történt sok-sok évvel ezelőtt.

Az akkor aktívan szolgáló lelkipásztor testvér a körzetben, Majosházán szolgált. Dunaharaszti Ugrai Kovács Imre testvér, a gyülekezet nyugdíjas lelkipásztora végezte a helyettesítést ezen a vasárnap délelőttön. Egy hívő család először hozta el a legkisebb gyermekét – egy kislányt. Imre bácsi igével kívánt jót ennek a családnak. Ezután imádkozott a kisbabáért. Megköszönte a jó Istennek az egészséges lánykát, akivel megáldotta a szülőket. Megköszönte, hogy a hívő édesanyát megtartotta a nehéz órákban. Az imádság végén fohászodott a hívő szülők gyermekeiért, hogy egy se vesszen el azok közül, akikért a hívő szülők könyörgése hangzott, hanem mindannyian találják meg a jó Istent.

Én az énekkarban ültem, így jól láthattam, hogy az édesapa meghatódott, elzékenyült Imre bácsi imádsága hallatán. Ennek az édesapának (is) hívők a szülei. Ismerem életét, tudom, hogy régóta újra az Úr hűséges gyermeke, áldott szolgálatot végez a gyülekezetben.

A hívő szülők leghőbb vágya, hogy gyermekeiket Jézus Krisztushoz segítsék.

A jó Isten mindenkinek lehetőséget ad arra, hogy szabadon döntse el életútját, céljait. Józsué meghozta nagyon jó döntését. Jól választott, amikor így tett bizonyosságot: „...én és az én házamnépe az Urat szolgáljuk!” (Józs.24:15.b)

Bárcsak a hívő családokban ez lenne a legfőbb cél: követni és szolgálni az Urat! Így a gyermekek is ezt tanulnák meg.

Nekünk, Istennel járó szülőknek imádkoznunk kell gyermekeink hitre jutásáért. Minél előbb tesszük, annál jobb. Ezen fáradozik lelkipásztorunk, a vezető testvérek, a bibliaköri és ifjúsági tanítók. Ez nagyon fontos –, de a megtérést egyedül a Szentlélek tudja kimunkálni gyermekeink, fiataljaink életében. Olyan jó, amikor a fiatalok egymást is tudják buzdítani. Aki már közel került Istenhez, igyekszik társait is odasegíteni. Olyan jó, ha a fiatalok számon tartják egymást, és törődnek azokkal, akiket a Sátán megkísértett. Az Úr Jézus szá-

mára minden fiatal fontos – életét adta mindegyikért. Bárcsak mindannyian megtalálnák az Urat!

Végül szeretném leírni egy anyák napi ének szövegét. Így is szeretnék hálát mondani hívő Édesanyámért.

„Az én anyámnak haja hófehér már,
az ifjúsága messze-messze tűnt.
Küzdelem-teljes élet megviselte,
az arca pírja, ó, az is letűnt.
Az én anyámat próbák terhe nyomta,
a gond redője ott ült homlokán,
de az én anyám mégis nagyon boldog,
mert ott lépdel a Jézus nyomdokán.

Az én anyámnak van egy Bibliája –
azon csüng lelke nappal – éjszakán.
A szent ígéket buzgón olvasgatja,
vigaszt talál, ha megtört szíve fáj.
Az én anyám oly sokat sírt én értem,
virrasztott értem sok-sok éjen át.
Hívő imája nem hullott a porba,
mert az Úr Jézus engem megtalált.

Az én anyámért könyörgök most itten,
az én anyámért száll fel fohászom.
Ne fordulj el, ó, én Uram éntőlem,
hallgasd meg érte esdő sóhajom.
Az én anyámat óvd meg minden bajtól,
ó, adjál néki hosszú életet,
az én anyámat áldd meg, Uram, százszor,
mert engemet Tehozzád vezetett.”

(Halász Sándorné)

Nem tud úgy szeretni

Nem tud úgy szeretni a világon senki
Mint az édesanyám tud engem szeretni.
Akármit kívántam megtette egy szóra,
Még a csillagot is reám rakta volna.
Mikor a faluban iskolába jártam,
Rendesebb egy gyerek nemigen volt nálam.
El nem tűrte volna Ő azt semmi áron,
Hogy valaki nálam szebb ruhába járjon.
Éjjel – nappal őrzött mikor beteg voltam,
Magát nem kímélte, csak értem aggódott.
Mikor felgyógyultam, fáradt két szemében
Öröm könnynek égtek, s csókolva becézett.
Én Istenem áldd meg, őrizd az anyámat,
Viszonzhassam én ezt a nagy jóságot.
Lássak a szemében boldog örömkönnyet,
Ne lássam én soha búsna, szenvedőnek.

Anyaszív

Mi az anyaszív titka, mikor lesz valakiből igazi anya? Attól válik a nő igazán anyává, hogy előbb hordozza szívében gyermekét, mint szíve alatt. S mikor világra szüli, szívében továbbra is ott marad. A kánaáni asszony így kiáltozott Jézus után: "Uram, Dávid fia! Könyörülj rajtam! Leányomat kegyetlenül gyötri a gonosz lélek!" Majd kicsit később: "Uram, segíts rajtam!" Az édesanya úgy könyörög lányáért, mint saját magáért, mert így is van. A gyermek az anya lényének részét képezi egész a halálig. Innen az anyák olykor csodálatosan érthetetlennek tűnő áldozata utódaikért: az aggodalmak, a munka, az éjszakázások, a gondoskodás, a figyelemmel követés, a büszkeség, a szomorúság, az öröm és a fájdalom. A gyermeke is éli az ő életét, ő adta neki azáltal, hogy szívében hordozza egész a sírig.

A lelki köldökzsinór sosem szakad el. De nagy kérdés, hogy az önmagához kötözésre, a szimbiózisra, az élősködésre (sajnos még ilyen is van) használja az anya, vagy szülötte éltetésére. A köldökzsinóron keresztül az élet erőinek kell áramolnia a gyermekhez. Ezért fontos, hogy az édesanya egész élete során törekedjen a lelki egészségre, akarjon újra és újra meggyógyulni nem csupán maga miatt, de szerettei miatt is. Senkiből nem táplálkozik úgy a gyermek a hosszú évek során, mint édesanyjából. Nagy gazdagsággal bír az az ember, akinek ilyen édesanyja van. És nagy kincset, egy reménnyel teli élet tőkéjét hagyja az a szülőttjére, aki egészséges szívben őrzi gyermekét mindhalálig.

Egy történetet olvastam nemrég Jimmy Carter édesanyjáról. 1976 nyarán, mikor Jimmy Carter demokraták elnökjelöltje volt, szülővárosát teljesen megszállták a riporterek. Testvéreinek, Billynek a városban lévő benzinkútjánál sokszor megálltak az újságírók. Egyikőjük megkérdezte Billytől, mit gondol arról, hogy a többi testvére szerint ő valamelyest különc. Billy így válaszolt: "Az anyám 68 éves korában lépett be a Békehadtestbe, a húgom egy különlegesen szenvedélyes prédikátor, a nyolc évvel idősebb nővérem fél életét a Harley-Davidson motorkerékpárján tölti, bátyám pedig azt hiszi, hogy ő lesz az Egyesült Államok elnöke. Ezek után úgy gondolom, hogy én vagyok a család egyetlen normális tagja!" Nem sokkal később - a Jimmy Carter beiktatását követő év januárjában - az elnök az őt meglátogató édesanyjával a Fehér Ház felé igyekezett, mikor mohó riporterek és fotósok lepték meg őket. A sajtótitkár kérte az elnököt és édesanyját, hogy ne álljanak meg, és ne vá-

laszoljanak a kérdésekre. De Lillian, az édesanya nem hallgatott rá, és már neki is szegezték az első kérdést: Asszonyom, büszke a fiára? - Melyikre? - kérdezett vissza a mama.

Az anyák ilyenek. Nem azért hordozzák szívükben gyermeküket oly nagy féltéssel és szeretettel, mert mindegyik megérdemli, hanem azért, mert erre lettek teremtve.

Hány és hány zsebdiktátor vagy igazi népnúzó mögött ott rejtőzik egy-egy nemtörődöm, vagy lezúllott, vagy önző-önimádó, egyszóval beteg édesanya. De ugyanúgy sok-sok felszabadult és örömteli, másokat szolgáló életek mögött ott áll egy-egy gazdag lelkű és szolgáló édesanya.

A jó anyaszív olyan, mint a legjobb feketeföld, talajából igazi gyümölcsöket érlel. Krisztus Jézus adjon ilyen anyaszíveket! *(Háló Gyula)*

A látogatás

Egy fiatalember minden nap délben bekukkantott a templom ajtaján, és pár másodperccel később már ment is tovább. Kockás inget és szakadt farmert viselt, mint a többi maga korabeli fiatal. Papírzacskóban hozta az ebédre szánt két zsömléjét. A plébános gyanakvóan kérdezte, hogy miért jött, mivel manapság már a templomban is lopnak.

- Imádkozni jövök – válaszolta a férfi.

- Imádkozni... Hogy tudsz ilyen gyorsan imádkozni? – kérdezte a pap.

- Hát...mindennap benézek a templomba és annyit mondok: „Jézus, Józsi vagyok“, aztán elmegyek. Rövid imádság, az igaz, de remélem, hogy az Úr meghallgat.

Néhány nap múlva egy munkahelyi baleset következtében a fiatalembert fájdalmas törésekkel szállították kórházba. Többen voltak egy szobában. Érkezése teljesen átalakította az osztályt. Nemsokára az ő szobája lett a folyosó összes betegének találkozóhelye. Fiatalok és idősek ültek az ágya mellett, és ő mindenkire rámosolygott, mindenkire volt egy-egy kedves szava.

A plébános is eljött meglátogatni, és egy nővér kíséretében odament a fiatalember ágyához.

- Azt mondták, hogy nagyon össze vagy törve, mégis vigaszt nyújtasz a többiek számára. Hogy vagy képes erre?

- Annak az embernek köszönhetem ezt, aki minden nap délben eljön hozzám.

Az ápolónő félbeszakította:

- De hisz délben soha nem jön senki!

- Ó, dehogyisnem. Mindennap eljön, benéz az ajtón és azt mondja: „Józsi, Jézus vagyok“, és elmegy. *(Bruno Ferrero – Jóhír)*

Anyai ősztön

Közeledett a szülés ideje. Állandóan feküdtem - nemrégiben elvetéltem, és nem akartunk kockáztatni. Az ágyon heverve nem sok tennivalóm volt azon kívül, hogy beszélgettem a kisbabámmal, és élveztem a mocorgását. Óraműpontossággal minden reggel kilenc órakor köszöntött, körültáncolta a helyét, kényelmes pihenőhelyet keresett, befészkelte magát.

Két héttel azelőtt, hogy Angelica világra jöttének - a számítások alapján - eljött volna az ideje, reggel felébredtem, és nem éreztem semmit. A terhességről szóló számtalan könyv, amelyeket ezekben a hónapokban elolvastam, mind azt írja, hogy ilyesmi megtörténhet, ez nem jelent semmit. Próbáltam lecsillapodni, de amikor tíz óra lett, és még mindig meg se moccan, igazán aggódni kezdtem, behívtam az orvost. - Ne aggódjék. Ilyesmi gyakran előfordul. Ha nyolc óra telik el mozgás nélkül, akkor fogunk csak aggódni - mondta, pontosan a könyvekkel megegyezően.

Ekkor jelentkezett az anyákkal együtt született hatodik érzék. Nem törődtem azzal, mit mondanak a szakértők, tudtam, hogy valami baj van. Visszahívtam az orvost, és kértem, hallgassuk meg a baba szívdobogását. Az ősztönöm után mentem.

A férjem velem volt, amikor a nővér rám kapcsolta a monitort. A kisbaba szíve folyamatosan dobogott ugyan, de gyengén. Fél tizenkettőkor az ultrahang jelezte, kizárólag a szív dolgozik, életfunkciók leálltak!

Sokkos állapotban szállítottak a sürgősségi osztályra. Meg fog halni a kisbabám? A görgős hordóágyat betolták a műtőbe, miközben infúziót kaptam - mint egy jelenet a Vészhelyzetből.

A műtét alatt a férjem kezét szorongattam, Angelica életéért aggódtunk. Kék volt, amikor kiemelték. Az orvos rápaskolt egyszer, kétszer, háromszor. Istenem, kérlek, ne vedd el őt! Ekkor felsírt, ez volt a legszebb hang, amit valaha hallottam. Könnyek között csókolgattuk a lányunkat, így köszöntöttük világra jövetelekor.

Belegabalyodott a köldökzsinórba, és ha nem szólok idejében, elveszthettük volna.

Hogyan éreztem meg, hogy baj van? Működésbe lépett az anyák vele született bölcsessége, a hatodik érzék, amely már akkor a segítségemre volt, amikor valójában még nem voltam anya, mégis megszűgta, mit kell tennem.

Angelica ma tízéves, egészséges, bűbájos kislány. Mi a legkedvesebb esti meséje? - Mami, mesélj arról, amikor megszülettem!

(Amy Hilliard-Jones – net)

Anyák napja

Mr. Kobb a fél tucát szegfűt a zölddel és az apró, fehér virágokkal celofánba csomagolta. Igazán szép anyák napi csokor lett.

- Ernie, hogy viszed ezt haza? - kérdezte.

- Hát hazaviszem.

- Biciklivel vagy?

Bólintottam. Kinéztünk a virágüzlet kirakatán, és láttuk, hogy a fák csaknem lehajolnak a járdáig. Igazán csúnya szél volt.

Mr. Kobb vastag csomagolópapírba burkolta a virágokat. - Sok szerencsét, kölyök.

- Köszönöm - mondtam. A csokrot a kabátom alá tettem, és nyakig felhúztam a dzsekim cipzárját. A szirmok csiklandozták ugyan a nyakamat és az államat, de attól tartottam, a szél szétcibálná az összes szegfűt, ha a kormányt markoló kezemben szorongatnám a virágokat. Úgy gondoltam, a mamám sokkal többet érdemel egy halom virág nélküli, csupasz szárnál.

Nos, van egyszerű szél, de van olyan szél is, amelyik felkap és két háztömbbel odébb tesz le. Aznap ezt a második fajtát osztották be szolgálatba. Nem volt könnyű vele szemben kerékpározni. Miközben a pedálokat tekertem, szorítottam a kormányt, a szél olyan erősen fújt az arcomba, hogy szinte alig kaptam levegőt. Valahányszor felnéztem, az volt az érzésem, hogy alig jutottam előre.

Folyt az orrom, nem volt nálam zsebkendő, az ajkam remegett, a fülem megfájdult, a szemem olyan száraz volt, hogy nem tudtam pislogni, minden izmom fájt.

Az autóúton egyre több jármű tűnt fel. A szél a kerékpárútról kitaszigált az úttestre - bármikor elgázolhatnak! Egy teherautó dudálva kikerült, egy úrvezető átkozódott.

Már sötétedett, mire megközelítettem a mi tömbünket. Arra gondoltam, a szüleim bizonyára aggodnak, talán elém is jönnek a kisteherautóval, felvesznek és jó melegben mehetnek haza. Minél tovább kerekeztem, arra várva, hogy a sötétből felbukkanjanak az ismerős fényszórók, annál dühösebb lettem.

Ezt az ostoba bicajozást kizárólag a mami kedvéért csinálom. Az a legkevesebb, hogy megmentse az életemet!

Négy háztömbnyire a lakásunktól teljesen kifulladásra megálltam, és kivettem a virágokat a kabátom alól. Szétszórom a csokrot a szélben, mami nem érdemli meg.

A szegfűk állapota azonban lefékezett. Már nem voltak olyan üdék, a kis, fehér virágok is összemorzsolódtak, de a csokor még elég csinosnak

tűnt. Annyi meló volt idáig elcipelni, ostobaság lenne elpocsékolni.

A papírral bevont csokor végét a számba kaptam, és nagyon lassan hajtottam, nehogy a szél kárt tegyen a virágokban. Most hátszelet kaptam, villámgyorsan suhantam. Megpróbáltam fékezni, és bekanyarodtam a felhajtónkra.

A kanyarban a bringa eldőlt, leestem, és legalább egy métert csúsztam előre. A virágok széthullottak, a szirmok úgy szálltak a levegőben, mint a konfetti. Nem törődve horzsolásaimmal, megpróbáltam összeszedni néhány ép szálát, s a maradványokra visszatettem a laza díszítoszalagot.

Mami ijedten szaladt ki elém. A virágokat a hátam mögé dugtam.

- Jól vagy? - kérdezte az arcomat vizsgálgatva.

- Kitűnően - mondtam a torkomban formálódó gombócon keresztül.

- Biztos? Miért dugdosod a kezedet?

- A kezem is rendben van, látod? - Feléje nyújtottam a hajdani csokrot, és mielőtt sírni kezdtem, még elmotyogtam: - Hoztam neked valamit.

Mami megfogta a csokrot, és olyan hosszan szorgolatta a virágokat, mintha fel akarná szippantani a szegfűket. Végül lejjebb engedte a kezét, és láttam, hogy ő is sír.

- Nagyon szépek. Köszönöm.

Akkor jutott csak eszembe, hogy valójában miért is vettem neki virágot.

Nem csupán azért, mert a naptárba be volt jelölve egy bizonyos nap, hanem azért, mert tudtam, hogy szeret. A virágok elpusztultak, mami kezében mégis élőnek és gyönyörűnek látszottak.

(Ernie Gilbert – net)

A két Katica

Kovács Katica nagyon helyes kislány volt. Fénylő, barna haja, sugárzó barna szeme volt, és ha kék ruhájában az iskolába indult, bizonyára mindenki azt gondolta, hogy a leghelyesebb kislány az egész világon.

De két Katica élt. Egyik volt az otthoni Katica, a másik pedig az iskolai Katica. Katica az otthoni kislányt minden reggel a lépcsőházban hagyta, és ha ebédre az iskolából hazajött, akkor újra fölvette.

A házi Katica veszekedős, morgós, haragos, engedetlen Katica volt, egyáltalában nem hasonlított arra a Katicára, akit az utcán láttak, és akiről azt gondolták, hogy milyen helyes kislány.

Anyukáját a sírás fojtogatta a két Katica miatt. Mit tegyen? Gyötrődve gondolkozott, s vé-

gülis tervéhez látott.

Katica nagyon szerette a tanító nénit. Igen! Minden tétével és minden mozdulatával kimutatta, hogy a tanító nénit jobban szereti, mint saját édesanyját. A tanító néninek virágot és más kedves apróságokat vitt, hogy neki kedveskedjék; persze, a tanító néni, mert csak az iskolai Katicát ismerte, úgy gondolta, hogy a kislány mindenkor és mindeütt jó kislány.

Egyik napon hazaérkezik az iskolai Katica és a lépcsőházban, mint mindenkor, átalakul a házi Katicává. Anyukája megszólítja:

- Légy szíves, Katicám, szaladj az üzletbe, és hozz egy kis ecetet!

- Én fáradt vagyok, nem megyek el. – válaszolt a házi Katica.

Végül alkudozások után mégiscsak elment.

Távollétében látogató érkezett Kovácsékhoz, akit a háziasszony bevezetett az ebédlőbe. A látogató az egyik kis sarokba húzódott. Katica hazaérkezett.

- Na, itt az ecet! – mondta, és odavágta az üveget az asztalra. – Most pedig játszani megyek.

- Katicám, anyuka olyan fáradt, segíts, hogy munkámat befejezhessem!

- Nem segítek, semmi kedvem hozzá!

- Katica, terítsd meg az asztalt!

- Tudod, hogy nem szeretek teríteni!

- Katicám, de mégis, segíts nekem! Terítsd meg az asztalt!

- Mondtam már, hogy nem szeretek teríteni – mormogta Katica, és bevágta maga után az ajtót, de olyan arckifejezéssel, hogy mindenki megijedt volna tőle. A konyhaszekrényből kihúzta az abroszt, és nagy dérrrel-dúrral terítésbe fogott az ebédlőben, azután előszedte az evőeszközöket, rászórta az asztalra. Néhány legszükségesebb tálat is odavetett, és éppen indulni készült kifelé.

Anyja szomorúan nézett az asztalra, de semmit nem szólt, mindaddig, amíg Katica indulni készült kifelé. Majd megszólalt:

- Katicám, ma vendégünk van ebédre. Ott ül a sarokban, hívd ide!

Katica holtápadtan tekintett oda. Észrevette a vendéget.

- De anyukám – s hangja hirtelen megváltozott – mi nem vendégek számára terítettünk!

- Nem vendégek számára terítettünk, de anyuka számára...

- Anyukám, én... szebben akarok megteríteni!

- Most már késő, vendégünk nem várhat.

Katica sápadtan a vendég elé lépett. Megállt előtte: a tanító néni volt a vendég!

- Tanító néni kérem... Tetszett hallani mindent, amit mondtam?! – ó, jaj, jaj, jaj! – kiáltott Katica, s könnyei potyogtak.

- Sajnálom, kis Katicám, hogy te otthon nem olyan

vagy, mint az iskolában – mondta a tanító néni.

- Igen, én is nagyon sajnálom – szípozott Katica. – Többé nem leszek ilyen illetlen!

A lecke használt, Katica nem durcáskodott többé. Hiszen sosem lehetett biztonságban, hogy az eldugott kis sarokból nem hallgatódik-e valaki? Anyukája megmagyarázta neki, hogy ha láthatatlanul is, de Jézus mindenkor jelen van. Ő minden beszélgetésünk csendes hallgatója!

(-net-)

A szeretet színe

Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban. (Gal. 3,28)

Nemrégiben hallottam a dél-afrikai szövőmadárról, amely szívesen befogadja más madárfajok egyedeit is a saját fészkebe. A szövőmadár és a többi madarak mind együtt repülnek, énekelnek és költik fiókáikat. Tollaikat különböző színárnyalatai hozzájárulnak a csapat szépségéhez, hasonlóan, amikor a egyes színes tavaszi virágok láttán szinte elakad a lélegzetünk. Az egyfajta virágokban pompázó mező, habár gyönyörű, meg sem közelíti a tarkabarka lenyűgöző látványt.

Vannak barátaink, akik olyanok, mint ezek a madarak. A férfi fehér, a feleség fekete, s a fiúk azt mondja magáról, hogy ő barna. Sajnos, sok értelmetlen bánásmódot kellett meg tapasztalniuk csupán bőrszínük különbözősége miatt. Mások a tudatlanságból eredő előítélet miatt próbálják őket beskatulyázni.

Pál apostol arra tanít bennünket, hogy mindannyian egyek vagyunk Krisztusban. Gyermekkorom éneke:

”Halld, halld, Jézus szeret engem

Minden gyermeket szeret

Sárga, fehér, fekete,

Kisgyermek, Jézus szeret titeket.

Isten teremtett bennünket ilyen sokféléknek; nincs két egyforma ember. Isten számára minden egyesünk kedves.

De jó lenne, ha mi is így fogadnánk el egymást. Isten szépséget lát a sokféleségünkben. Hogyan látunk mi?

(Selmeczi Zoltánné)

Beszélgetés

Egy este egy unoka a nagyapjával beszélgetett aktuális eseményekről.

Egyszer csak hirtelen megkérdezte:

- Nagyapa, hány éves is vagy?

A nagyapa így válaszolt:

- Hadd gondolkozzam egy kicsit. A televízió, a gyermekbénulás elleni védőoltás, a fénymásoló gép, a kontaktlencse és a fogamzásgátló tabletta előtt születtem. Nem volt még radar, hitelkártya, lézersugár és pengekorcsolya. Még nem találták fel a légkondicionálót, a mosogatógépet, a szárítógépet (a ruhát egyszerűen kitétték száradni a friss levegőre). Az ember még nem lépett a Holdra, és nem léteztek sugárhajtású utasszállító repülőgépek.

Nagyanyád és én összeházasodtunk és azután együtt éltünk, és minden családban volt apuka és anyuka. A "gay" tisztességes angol szó volt, amely elégedett, vidám és jókedvű embert jelentett, nem pedig homoszexuálist. Lesbikusokról sosem hallottunk, a fiúknak pedig nem volt fülbevalójuk. Én a számítógép, a kétszakos egyetemi képzés és a csoportterápia előtt születtem. Az emberek nem analizálták magukat, legfeljebb amikor az orvos vér- vagy vizeletvizsgálatra küldte őket. 25 éves koromig minden rendőrt és férfit "uram"-nak szólítottam, minden nőt pedig "asszonyom"-nak vagy "kisasszony"-nak. Párjuk a galamboknak és a nyulaknak volt, de nem az embereknek. Az én időmben ha egy hölgy felszállt az autóbuszra vagy a villamosra, a gyerekek és a fiatalok mindenki másnál hamarabb álltak fel, hogy átadják neki a helyüket, de ha terhes volt, a helyére kísérték és - ha kellett - megváltották a jegyét és odavitték neki. A férfiak a járdaszegély, a nők a házfal mentén mentek, a lépcsőn a nőé volt a korlát melletti oldal, elsőként lépett be a liftbe és onnan ki; alátolták a széket, hogy leülhessen; egy férfi sosem üdvözölt úgy egy nőt, hogy ne állt volna fel, ha éppen ült, amit akkor is megtett, ha a nő állt fel - hacsak egy pillanatra is - az asztaltól, kinyitotta előtte az autó vagy bármi más ajtaját, és a férfi segített neki levenni a kabátját. Az én időmben a szüzesség nem okozott rákot, és a családi erény bizonyítéka volt a lány és a tisztaságé a férj számára.

A mi életünket a tízparancsolat, a józan ész,

az idősebbek, és az érvényes törvények tisztelete szabályozta, később teremtő együttélésben és felelős szabadságban telt. Bennünket megtanítottak arra, hogy különbséget tegyünk jó és rossz között, és hogy felelősek vagyunk tetteinkért és következményeikért. A fast foodról azt hittük, azt akkor eszik az emberek, amikor sietnek.

A komoly kapcsolat azt jelentette, hogy jobban voltunk unokatestvérekkel és barátokkal.

A time sharing azt jelentette, hogy a család másokkal együtt nyaralt, nem pedig idegenekkel közös nyaralót bérelt.

Ismeretlen volt a vezeték nélküli telefon, a mobiltelefonról nem is beszélve.

Sosem hallottunk sztereo zenéről, URH rádióról, kazettákról, CD-ről, DVD-ről, elektromos írógépekről, számológépekről (még mechanikusokról sem, hát még hordozhatókról). A "notebook" jegyzetfüzet volt. Az órákat naponta felhúzták. Semmi digitális nem létezett, sem órák, sem világító számos kijelzők a háztartási gépeken. Gépeknél tartva: nem voltak pénzkidő automata, se mikrohullámú sütők, se ébresztőórás rádiók. Hogy videomagnókról és videokamerákról ne is beszéljünk.

Nem léteztek azonnal előhívott színes fényképek. Csak fekete-fehér képek voltak, előhívásuk és másolásuk több mint 3 napig tartott. Színes képek nem léteztek.

Ha valamin a Made in Japan szöveg volt, az rossz minőséget jelentett, és nem létezett Made in Korea, se Made in Taiwan, se Made in Thailand, még kevésbé Made in China.

Sosem hallottunk Pizza Hutról vagy McDonald'sról, se az instant kávéról, se a mesterséges édesítőkről. Olyan üzletek voltak, ahol 5-10 centavóért lehetett vásárolni.

A fagylalt, a buszjegy, az üdítő: mind 10 centavóba került. Új autót 1000 dollárnál olcsóbban lehetett venni. de kinek volt annyi pénze? Az én időmben a fű olyasmit jelentett, amit nyírtak, nem szívtak. A chip szilánkot, szálkát jelentett, a hardware vasárut, software pedig nem létezett.

Mi voltunk az utolsó nemzedék, amely azt hitte, hogy egy asszonynak férjre van szüksége ahhoz, hogy gyereke legyen. És most mondd, szerinted hány éves vagyok?
- Hát, nagyapó. Több mint 200! - felelt az unoka.

- Nem, kedvesem, csak 60!

(-net-)

FAKANÁL

Hozzávalók: 1 kisebb füstölt csülök; 45 dkg liszt; 2 dkg élesztő; 2 dl tej; 1,5 dkg vaj; 1 tojás; kevés só; csipetnyi cukor; szezámag; sajt; mustár

Elkészítés: A jól megmosott füstölt csülköt takarékláng fölött puhára főzzük, csontjáról lefejtjük és hagyjuk kihűlni. 45 dkg lisztből, 2 dkg élesztőből, 2 dl tejjel, 1,5 dkg vajjal, csipetnyi cukorral kelt tésztát készítünk. Ha kellőképpen összegyúrtuk, meleg helyen állni hagyjuk. Ujjnyi vastagságúra nyújtjuk, közepén felhalmozzuk a főtt csülköt, megkenjük mustárral, rászórunk sajtot majd szorosan begöngyöljük a tésztába. Tetejét tojással megkenjük, megszórjuk szezámaggal és közepesen meleg sütőben kb. 20 perc alatt megsütjük.

GYERMEK SZÁJ

Hároméves lányom egész nap rosszkodott. Amikor végre eljött a lefekvés ideje, határozottan leszögeztem: - Belebújsz a pizsibe, megmosod a fogad, és aztán olvasok neked egy, de csak egy mesét. Utána lámpaoltás! Odabújt hozzám, karját a nyakam köré fonta, és az ő édes kis hangján azt mondta:

- Mami, a vasárnapi iskolában olyan kisfiúkról és kislányokról tanultunk, akiknek nincs anyukájuk meg apukájuk. Azt hittem, szigorúságom ellenére mégis értékeli, hogy én vagyok neki. Már kezdtem elérzékenyülni, de suttogva hozzátette: - Talán lehetnél az ő mamájuk.

VIDÁMESETEK

Valaki feliratkozott egy karcsúsító tanfolyamra. Az oktató megmondta már a jelentkezéskor, hogy amikor az órán részt vesznek, akkor laza ruhákat viseljenek. Az egyik jelentkező megjegyezte: "Idefigyeljen, ha nekem laza ruháim lennének, akkor nem jelentkeznék erre a tanfolyamra."

Egy negyedik osztályos vasárnapi iskolás fiú először ment el az osztállyal gyülekezeti táborozásra. Hamarosan sürgős levelet írt anyukájának: "Anyu, kérlek, küldj egy csomó ennivalót! Itt csak reggelit, ebédet meg vacsorát kapunk."

Egy napon egy fiatal anya és óvodáskorú fia együtt ment az autóval az utcán. A kíváncsi kisfiú feltett egy puhatolódzó kérdést: "Anyuka, miért van az,

hogy csak akkor hajtanak az idióták az utcán, amikor apuka vezeti a kocsit?"

Egy tizenéves fiatal munkáért folyamodott a vakáció idejére, és az interjú során megkérdezték tőle: "Hogyan tudna banni ingerlékeny vásárlókkal?" Ezt válaszolta: "Még nem volt tapasztalatom ingerlékeny vásárlókkal, de eléggé ismerem az ingerlékeny szülőket." Megkapta a munkahelyet.

(Dr. Gerzsenyi Sándor tv.)

Alkalmaink

Istentisztelet: minden vasárnap 10 és 17 órakor

Biblióra: minden csütörtök 18,30 órakor

Korosztályok szerinti gyermek bibliakör: minden vasárnap 9 órától 10 óráig

Ifjúsági biblióra: minden kedd 18,00 órától és vasárnap 9 órától 10 óráig

Ifjúsági énekóra: minden vasárnap 16,00 órától 17 óráig

Felnőtt kiscsoportos biblia tanulmányozás /MKBK/: minden vasárnap 9 órától 10 óráig

Énekóra: minden csütörtök 19,30 és vasárnap 18,30 órától

Úrvacsora: Minden hónap első vasárnapján a 10 órakor kezdődő Istentisztelet második felében

Közös imaóra: Ünnepi Istentiszteletek előtt 9 órától 10 óráig (Karácsony, Húsvét, Pünkösöd, Hálaadónap)

Sakk szakkör Minden hónap első vasárnapját követő hétfő 17 órától

Előljárási megbeszélés: Minden hónap első vasárnapját követő szerdán 18 órától

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58. Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: **Dr. Almási Mihály**
Pesterzsébet, Ferenc u.3.
Telefon: 283-14-13

Gyülekezetvezető/Gondnok:

Laczkovszki János
Telefon: 284-46-04

SZERETET - SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: **dr. Almási Mihály**
Szerkesztő: Máté Dániel mate.dani@freemail.hu, Máté Daniella,

Technikai szerkesztő: Lesták Károly
Honlap: www.erzsebet.baptist.hu